

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 58/2019-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Ing. Lindou Kovandovou, LL.M., Janka Kráľa 1, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co 445/2015, sp. zn. 9 Co 446/2015 z 29. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2018 elektronickými prostriedkami doručená a doplnená písomným podaním doručeným 15. augusta 2018 ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 445/2015, sp. zn. 9 Co 446/2015 z 29. októbra 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou 23. decembra 2009 proti odporcovi Správa ciest Žilinského samosprávneho kraja (ďalej len „odporca“, v citácii aj „žalovaný“) domáhala náhrady škody za poškodenie jej osobného motorového vozidla jeho zavinením. Vo veci najprv rozhodol Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 25 C 265/2009-191 z 30. marca 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 30. marca 2011“), ktorým zaviazal odporcu zaplatiť sťažovateľke istinu vo výške 2 413 € spolu s 9 %-ným ročným úrokom od 28. decembra 2009 až do zaplatenia a zaplatiť sťažovateľke trovy konania. Na základe podaného odvolania zo strany odporcu krajský súd rozsudkom sp. zn. 9 Co 297/2011 z 27. októbra 2011 zrušil rozsudok okresného súdu z 30. marca 2011 a vec okresnému súdu vrátil na ďalšie konanie. Následne okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 25 C 265/2009-397 zo 17. júla 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu zo 17. júla 2012“) tak, že sťažovateľkinu žalobu zamietol a zaviazal ju nahradiť odporcovi trovy konania. Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu zo 17. júla 2012 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom krajského súdu tak, že rozsudok okresného súdu zo 17. júla 2012 v spojení s doplňujúcim rozsudkom okresného súdu č. k. 25 C 265/2009-680 z 25. marca 2015 potvrdil. Následne podala sťažovateľka proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 4 Cdo 62/2017-777 z 23. mája 2018 rozhodol tak, že ho odmietol v zmysle § 447 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov.

3. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu uviedla, že tento vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Uviedla, že krajský súd sa v ňom nevysporiadal

so zásadnými skutočnosťami a námietkami sťažovateľky, a preto ho považuje za arbitrárne. Následne sťažovateľka poukázala na závery a odôvodnenia všetkých rozhodnutí vydaných pred vydaním napadnutého rozsudku krajského súdu, zároveň poukázala, v čom podľa nej spočívalo nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu a námietok sťažovateľky, pričom uviedla, že rozsudok okresného súdu z 30. marca 2011 považuje za jediné rozhodnutie vo veci, ktoré bolo správne a v ktorom sa okresný súd dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami a dostatočne vyhodnotil skutkový stav.

4. Sťažovateľka ďalej uviedla, že krajský súd tým, že napadnutým rozsudkom krajského súdu potvrdil rozsudok okresného súdu zo 17. júla 2012 v spojení s doplňujúcim rozsudkom okresného súdu č. k. 25 C 265/2009-680 z 25. marca 2015, len znásobil nedostatočnú kvalitu odôvodnenia tohto potvrdeného rozhodnutia okresného súdu. Uviedla: *«Ohľadom otázky vyvinenia sa žalovaného uviedol len jednu jedinú vetu a to, že „pokiaľ by aj existovala závada v zjazdnosti na vozovke v čase dopravnej nehody, za ktorú by objektívne zodpovedal odporca, tento splnil všetky povinnosti správcu komunikácie ku zjazdnosti a bol by dôvod na vyvinenie spod jeho zodpovednosti za škodu. Týmto sa však už bližšie odvolací súd ani nezaoberal, pretože ako bolo uvedené vyššie, nebola vôbec preukázaná zodpovednosť správcu komunikácie za škodu podľa § 9a ods. 2 cestného zákona, a to závada v zjazdnosti komunikácie ako príčina vzniku škody. „... sa teda vôbec nezaoberal kľúčovou otázkou a podstatnými námietkami sťažovateľky, ani neuviedol, prečo, hoci pre vec samú boli rozhodujúce.»* Dodala, že aj z ustálenej judikatúry vyplýva, že vo veci náhrady škody voči správcom komunikácií sú súdy povinné skúmať, či za dopravnú nehodu nebol aspoň z časti zodpovedný aj správca komunikácie, a to aj v prípadoch, ak vodič vozidla bol uznaný vinným za spôsobenie dopravnej nehody, čo v prípade sťažovateľky ani nebolo naplnené, pretože voči nej bolo konanie vo veci spáchania dopravného priestupku právoplatne zastavené.

5. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka namietala, že závery krajského súdu obsiahnuté v napadnutom rozsudku krajského súdu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. K tomu uviedla: *„... sa dostatočným spôsobom nezaoberal podstatnými námietkami účastníka konania – sťažovateľky, ktoré táto uvádzala vo svojich písomných*

podaniach a odvolaní (ako napr. s námietkou týkajúcou sa výkladu pojmu námraza, s námietkou, že nedošlo k vyvineniu žalovaného spod zodpovednosti za škodu, že nestačí len kontrolovať stav vozovky, ale aj urobiť všetky opatrenia v možnostiach žalovaného, aby závady odstránil, a pod.)... svoje závery dostatočne neodôvodnil, jeho rozhodnutie je zmätočné, rozporuplné a teda porušil právo sťažovateľky na spravodlivý súdny proces.“

Zároveň sťažovateľka namietla, že krajský súd v napadnutom rozsudku krajského súdu tiež nesprávne posúdil vec aj po právnej stránke, k čomu uviedla: «... aj keď mal preukázané, že na vozovke bola námraza, dospel k záveru, že nebola preukázaná závada v zjazdnosti (napriek tomu, že námraza v podobe šedého mrazu, t.j. ojedinelé miesta s poľadovicou, sú v zmysle cestného zákona v znení jeho vykonávacej vyhlášky závadou v zjazdnosti). Záver... vyplynul z toho, že... nesprávne chápe pojem námraza. Je to evidentné aj z jeho konštatovania, že prvostupňový súd „sám v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že svedok Ing. Klištinec uviedol, že na mieste dopravnej nehody nebola poľadovica, bola len námraza“. Ak súd uvádza, že bolo preukázané, že na ceste bola námraza, nie však poľadovica, je nepochopiteľné, prečo a ako dospel k záveru, že sťažovateľka existenciu námrazy nepreukázala.»

Ďalej sťažovateľka pomerne obsilrne uvádza a odôvodňuje, že podľa jej názoru sú pojmy poľadovica a námraza synonymá, a vo vzťahu k tomu dodáva, že zmätočnosť napadnutého rozsudku krajského súdu je spôsobená nielen jeho nedostatočným odôvodnením, ale aj nesprávnym chápaním pojmu námraza. Uviedla, že na podporu svojich tvrdení krajskému súdu predložila aj viacero rozsudkov iných súdov týkajúcich sa uvedenej otázky, od ktorých sa však krajský súd v napadnutom rozsudku krajského súdu odchyľil bez uvedenia dôvodov. K tomu dodala: „Ak sa súd odchyľil od ustálenej judikatúry o tom, že šedý mráz sú ojedinelé miesta s poľadovicou a patria do závad zjazdnosti, bez odôvodnenia, prečo tak urobil, je to opäť porušením práva na spravodlivý súdny proces a takéto rozhodnutie nespĺňa ústavou požadovanú kvalitu rozhodnutia.“

6. V závere sťažovateľka uviedla, že súčasťou práva na spravodlivý proces je okrem iného aj správne vyložiť pojmy obsiahnuté v právnych normách, k čomu podľa sťažovateľky v uvedenom prípade nedošlo, a zároveň dodala, že práve nesprávny výklad pojmu námraza a skutočnosť, že odporca sa nijako nevyvinil spod svojej zodpovednosti,

boli hlavnými sťažovateľkinými argumentmi, na ktoré sa zo strany krajského súdu vyžadovala v napadnutom rozsudku krajského súdu špecifická odpoveď.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky, [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v z.n.p., ako aj jej právo na spravodlivý súdny proces garantované článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/445/2015-696, 9Co/446/2015, zo dňa 29.10.2015, porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/445/2015-696, 9Co/446/2015, zo dňa 29.10.2015 sa v celom rozsahu zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľke, [REDAKOVANÉ], trovy právneho zastúpenia v sume 220,92 EUR (slovom: dvestodvadsať eur a deväťdesiatdva eurocentov), na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Ing. Lindy Kovandovej, LL.M. do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

16. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v namietanom porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu. Uviedla, že tento vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom namietala, že krajský súd sa v ňom nevysporiadal so zásadnými skutočnosťami a námietkami sťažovateľky, a preto ho považuje za arbitrárny. Dodala, že nesprávny výklad pojmu námraza a skutočnosť, že odporca sa nijako nevyvinil spod svojej zodpovednosti, boli hlavnými sťažovateľkinými argumentmi, na ktoré zo strany krajského súdu nebola v napadnutom rozsudku krajského súdu daná špecifická odpoveď.

17. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

18. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom jeho súčasťou je aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje v odvolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa podaním riadneho opravného prostriedku domáha ochrany svojich práv pred odvolacím súdom z dôvodov, ktorých uplatnenie umožňuje procesné právo. Ak účastník konania splní predpoklady ustanovené

zákonom na poskytnutie ochrany v odvolacom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť v rozsahu, v akom sa preukáže existencia dôvodov na poskytnutie súdnej ochrany v takom konaní. Poskytnutie takejto právnej ochrany však, prirodzene, nemožno považovať za právo na úspech v odvolacom konaní (m. m. II. ÚS 4/94), ak každé také rozhodnutie odvolacieho súdu odpovedá na obsah odvolania ústavne konformným spôsobom a v rozsahu upravenom zákonom (čl. 46 ods. 4 ústavy) (III. ÚS 227/2017).

19. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov, a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Okrem toho môže arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu vyplývať aj z ústavne nekonformného výkladu ustanovení právnych predpisov aplikovaných na prerokovaný skutkový prípad. Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. Právomoc ústavného súdu konštatovať porušenie základného práva účastníka konania pred všeobecným súdom na súdnu ochranu je založená v prípade, ak dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu je v rozpore s požiadavkou ústavne konformného výkladu právnych predpisov (III. ÚS 414/2016).

20. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Kompetencie ústavného súdu preto nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa ani na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie,

že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07) (III. ÚS 743/2017).

21. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 139/2019).

22. V napadnutom rozsudku krajského súdu krajský súd po zhrnutí jednotlivých podkladov a svedeckých výpovedí v relevantnej časti uviedol: *„V prejednávanej veci navrhovateľka tvrdila a snažila sa preukázať, že príčinou dopravnej nehody, pri ktorej došlo aj k poškodeniu jej vozidla, bola nezjazdnosť komunikácie zapríčinená poľadovicou. Prvostupňový súd vyhodnotil výpovede svedkov, ktorí tvrdili, že na mieste dopravnej nehody po ich príchode sem bola poľadovica. Ani jeden z nich sa na mieste nenachádzal v čase dopravnej nehody a situácia na vozovke sa s odstupom času (2 hodín a viac) mohla zmeniť. Na mieste dopravnej nehody v čase jej vzniku bol vodič motorového vozidla [REDAKOVANÉ], ktorý však uviedol, že fyzicky nezistil na vozovke poľadovicu, nakoľko na vozovku nevstúpil. Predmetnou zákrutou však prechádzal pred dopravnou nehodou a žiadnu poľadovicu si nevšimol. Ďalšia osoba, ktorá bola na mieste dopravnej nehody bezprostredne po jej vzniku, bol príslušník policajného zboru, ktorý uviedol, že cesta bola prejazdná, na mieste samom nezistil, že by sa na ceste nachádzal taký povrch, že by tam bola poľadovica, prípadne vozidlá nemohli tade bezpečne prechádzať. Ďalší svedok potvrdil, že pred dopravnou nehodou komunikácia bola zjazdná [REDAKOVANÉ]. V danom prípade po vyhodnotení jednotlivých dôkazov a právnom posúdení veci prvostupňový súd dospel k záveru, že navrhovateľka nepreukázala taký stav vozovky, ktorý by zapríčiňoval jej nezjazdnosť, teda že by na vozovke bola taká závada v zjazdnosti, ktorá by bola príčinou*

vzniku dopravnej nehody. Ohľadne určitých skutočností dôkazné bremeno zaťažuje toho účastníka, ktorý tieto skutočnosti tvrdí a vyvodzuje z nich pre seba priaznivé právne dôsledky. Záver o tom, že účastník neunesol dôkazné bremeno, možno urobiť len vtedy, ak zhodnotenie dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané, neumožňuje súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia účastníka a ani o tom, že by bolo nepravdivé. Ak teda navrhovateľka tvrdila, že príčinou škody bola nezjazdnosť komunikácie a za tento stav, resp. za neodstránenie nezjazdnosti zodpovedá odporca, takáto skutočnosť v konaní preukázaná nebola. Správne potom prvostupňový súd dospel k záveru, keď návrh zamietol... Prvostupňový súd navyše sa zapodieval aj liberačnými dôvodmi odporcu (keď skúmal, akým spôsobom vykonával zimnú údržbu) a dospel k záveru, že pokiaľ by aj existovala závada v zjazdnosti na vozovke v čase dopravnej nehody, za ktorú by objektívne zodpovedal odporca, tento splnil všetky povinnosti správcu komunikácie ku zjazdnosti a bol by dôvod na vyvinenie spod jeho zodpovednosti za škodu...

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa odvolací súd s rozhodnutím prvostupňového súdu, právnym posúdením veci, ako aj zdôvodnením rozsudku plne stotožnil... K veci samotnej odvolateľ neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa prvostupňový súd nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne inak právne posúdiť vec a následne na to zmeniť rozhodnutie prvostupňového súdu a priznať navrhovateľovi požadovaný nárok...“

23. Podľa posúdenia ústavného súdu krajský súd ústavnoprávne relevantným a udržateľným spôsobom uviedol závery, na základe ktorých dospel k potvrdzujúcemu rozsudku. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd nezhliadol také nedostatky, ktoré by ho oprávňovali na vyslovenie záveru o porušení sťažovateľkou označených základných práv podľa ústavy a listiny a práva podľa dohovoru.

24. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, III. ÚS 706/2014), ústavný súd po predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť

sťažovateľky v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu